

# VYJÁDŘENÍ VEDOUCÍHO BAKALÁŘSKÉ PRÁCE

## Vanda Gabrielová: Prohlubování empatie v interním dramatickovýchovném projektu

(54 stran, 4 strany příloh)

Bakalářská práce Vandy Gabrielové se rodila komplikovaně a její příprava procházela složitými zákrutami a peripetiemi.

Původní téma – Aplikace principu nenásilné komunikace (NVC) v lekci dramatické výchovy – se ukázalo jako neschůdné, protože podmínkou jeho naplnění byly několikadenní dílny se skupinami klientů, jejichž konání koronavirová krize v první polovině roku 2020 znemožnila. Příprava bakalářského projektu ale narážela také na to, že V. Gabrielová poněkud tápala v tom, jak by aplikace tohoto dosti výlučného přístupu, jakým NVC Marshalla Rosenberga je, vypadala v projektu, který měl být založen na románu Philipa K. Dicka *Blade Runner: Sní androidi o elektrických ovečkách?* Jako handicap se ukázalo i to, že se V. Gabrielová při koncipování práce dosti často rozbíhala do různých stran, dalo jí velké úsilí držet se svého tématu a některé pasáže sestavovala spíše jako koláže citací z literatury. A také prakticky až do závěrečných fází práce zápasila s formulováním, terminologií a odborným stylem.

Je dobře, že si autorka nakonec přesněji vymezila téma práce. Po úpravě tématu bakalářské práce je těžištěm, jak píše autorka, „prohlubování empatie“, ke kterému chce přispět v dramatickovýchovném projektu, v němž využívá některé motivy z Dickova sci-fi románu. Přesto zůstává otevřené, jak a také do jaké míry objektivně by ono „prohloubení“ empatie mělo být zjištěno. Na to autorka v práci nedává odpověď.

Navzdory tomu je výsledek hledání tématu bakalářské práce i návrh projektu, který je jejím jádrem (ten ovšem nemohl být, jak už jsem zmínil, z objektivních důvodů ověřen v praxi), nakonec uspokojivý. O řadě jeho aspektů lze ovšem diskutovat. Např.: Lze to, co autorka uvádí na str. 25 jako dramatické cíle, opravdu takto označit? Rozumí autorka podstatě Schmidovy naratologické teorie, když na str. 29 píše, že Wolf Schmid chápe příběh jako „nezávislou entitu“? Atd.

Rezervy práce souvisejí i s tím, že se její podoba začala rýsovat prakticky až v průběhu, ne-li koncem července. V poslední fázi práce se sice podařilo text celkem zpřehlednit a některé disproporce zčásti, i když ne všude eliminovat, ale výsledek je stále dosti nevyrovnaný.

Na předloženém dramatickovýchovného projektu je vidět zatím malá zkušenost s tvorbou složitějších příběhových dramát. Jestliže si V. Gabrielová plánuje, že tento projekt bude „nabízený a supervizovaný pod hlavičkou Školy improvizace“, bude potřeba ho na řadě míst domyslet, a především konkretizovat, aby hráči měli možnost vstoupit do fikce a uvěřit v ní. Přetrvávajícím problémem je, že některé kroky mají ještě pořád jen obrysový charakter. Pár příkladů: Vytvářet prostředí v roce 2072 (lekce 2 a 3) nelze obecně, abstraktně, hráči musí mít představu, kde, v jakém konkrétním prostoru/prostředí se nacházejí. Nebo: V lekci 4 je „skupina [...] informována o novém trendu, a to výrobě replikantů. Jedná se o geneticky vytvořené lidi, kteří jsou využíváni pro těžkou práci.“ – Jak se o tom hráči dozvědí? Kdo (jaká postava?) a jakým způsobem jim to sdělí? Dozvědí se to jako postavy, nebo mimo roli? V jaké konkrétní (fiktivní) situaci? V 5. lekci se začíná horkým křeslem. Bude hráčům jasné, na co se postav ptát a proč? Opět tu chybí konkrétní ukotvení situace. Anebo: Znají se

jednotlivé postavy (z roku 2072) mezi sebou? Jaké mají mezi sebou vztahy? Atd. atp. Pokud bude chtít autorka realizovat svůj projekt, nevyhne se důkladnějšímu promyšlení příběhu a prohlubování konzistence fikčního světa tak, aby byl pro hráče uvěřitelný. Jestli hráči nebudou schopni se do fikčního světa ponořit, nebudou v rolích jednat pravdivě a nebudou naplňovat situace – stěží se pak dostaví efekt, který si od lekcí autorka slibuje. Za promyšlenější pokládám z tohoto hlediska lekcí 7, v níž je situace Ricka Deckarda nastolena prostřednictvím útržků z jeho deníku s dostatečnou konkrétností a současně obsahuje i dramatický potenciál.

Je třeba ocenit, že s pomocí základní odborné literárněvědné literatury se Vanda Gabrielová pokusila alespoň v základních rysech prozkoumat zvolenou předlohu a zčásti se jí podařilo pojmenovat, co nabízí zvolenému typu projektu a v čem mohou být rizika práce s tímto textem, byť jsou to spíš dílčí poznámky. Za zdařilejší z tohoto hlediska pokládám podkapitoly 3.5.3. Postavy a vztahy a 3.5.4. Práce na příběhu (která se už však z větší části týká výstavby lekcí, nikoliv textu předlohy).

Chvat, s jakým byla bakalářská práce dokončována, se podepsal na tom, že v textu zůstaly anakoluty, zdvojená slova (zřejmě po opravách a úpravách) a další chyby. Text by zkrátka potřeboval důkladnější korekturu.

Práci **doporučuji k obhajobě** a předběžně navrhuji klasifikaci mezi C a D.

Praha 13. srpna 2020



prof. Jaroslav Provazník